

τῆς γλώσσης· ἡ στιχουργία τοῦ εἶναι εὐρυθμὸς, καὶ τὰ πρῶτα ταῦτα δοκίμιά του ἐλέγχουσι ψυχὴν εὐαίσθητον καὶ ποιητικὴν. Ὅστις ἀναγνώσῃ τὸ εἰς τὸν πρόωρον θάνατον τῆς νεανίδος Ἑλίας ἐλεγείον του, θέλει βεβαίως ὁμολογήσῃ μεθ' ἡμῶν τὴν ἀλήθειαν ταύτην.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

ΤΗΣ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΥ ΝΕΑΝΙΔΟΣ

ΕΛΙΣΗΣ ΑΒΒΟΤ.

—*—

« Elle était de ce monde où les plus belles choses

» Ont le pire destin;

« Et rose, elle a vécu ce que vivent les roses,

» L'espace d'un matin. »

Malherbe.

—000—

« Αἱ ἡμέραι, οἱ μῆνες, τὰ ἔτη
Ἐρμετ' ἄλλο παρέρχονται, φίλη,
Καὶ σὲ βλέπω σὲ βλέπω εἰσέτι
Μὲ μειδίαμ' ἀγγέλου ὅτ' ἀ χεῖλη.

« Ἐνθυμοῦμαι εἰσέτι, φιλιότη,
Τὴν μολπήν τῆς ἐσπέρας ἐκείνης,
Αἰσθανθεῖσα ὅτ' ἦν ἡ ἐσχάτη,
Τὰς περθίμους χορδὰς σου ἐκίνεις.

« Καὶ εὖ μνησθήσῃ παῖδά σου φίλον
Εἰς φιλόστοργα στήθη ἀρτήχει,
Ὡς πικρὸν τὰ ἐπλήγορε βέλος
Σ' ἐθρήνου καὶ οἱ ἀψυχοὶ τοῖχοι.

« Τότε δάκρυ στιλπνὸν στιγμαῖον,
Τὴν ἀθρὴν παρειὰν διαγράφον,
Ὡς ἀδάμας κατέρχεται ῥέον,
Καὶ εὐρίσκει ὅτ' ἐκ πόλεος σου τάγον.

« Ἀνιστέταξας τότε βαρέως,
Καὶ μὲ βλέμμα δηλοῦν τῇ οὐδύνῃ
Τοῦ θαλάμου ἐξῆλθες βραδέως.
Κ' εἰς θανάτου ὑπῆγες τὴν κλίνην.

« Ἐξηρτλήθησαν τέχνη καὶ πλοῦτος,
Ἐξ ὀνύχων αὐτοῦ καὶ σ' ἀρπάσουν,
Καὶ κλαυθμὸς τῶν γονέων τοσοῦτος.
Ἀλλ' ἐπέπρωτο, φεῦ! καὶ σὲ χάσουν.

« Ὅλην νύκτα μὲ ἀγρυπνον ὄμμα,
Καὶ μὲ δάκρυ θερμὸν σ' ἐπιβρέχουν,
Τοὺς τρομάζει τὸ φεῦγόν σου χρῶμα.
Τὰς ριγώσας σου χεῖρας συνέχουν.

« Σιδηρὸ χεῖρ ὁ θάνατος ἦλθε,
Καὶ αὖ πάτερ! ὦ μήτερ! εἰποῦσα,
Στοῦ Θεοῦ τὰς ἀγκάλας ἀπῆλθε,
Αὐπηρὰ τοὺς γονεῖς προσιδούσα.

« Καὶ συνάμα χορδὴ τεθλιμμένη
Ἀπεκόπη μὲ κλαίοντα τόνον,
Ἐκ τῆς φόρμιγγος ἧτις θὰ μένῃ
Σιωπῶσα τὸν ἅπαντα χρόνον.

« Πλὴν ὅπου σιγὰ προσπεσοῦσαι
Αἱ δοθήσεις προῆς οὐρανίας,
Θρηνηδῶς τὰς χορδὰς τῆς κινοῦσαι,
Ἀναμνήσεις θὰ φέρουν γλυκέας.

« Ἀλλ' ὅπου, ὅπου, ὅπου ὡραία
Τὴν ἀφῆκεν ἡ χεῖρ τοῦ θανάτου!
Μειδιῶσαν παρίστα τὴν θέαν
Ἡ νεκρὰ καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κραββάτου.

« Ναι, ἡ ὄψις ἀγγέλων ἐλθόντων
Σοὶ ἐπέχυσε λάμψιν τὴν θείαν,
Καὶ ἀρέπτης ὅτ' ἐπὶ Πλάστην τῶν ὄντων
Μὲ τὴν θείαν αὐτῶν ψαλμωδίαν.

« Ἀλλὰ βίον μακάριον ἔωσα
Εἰς ἀγγέλων φαιδρὰς ἀπολαύσεις,
Διὰ βίον ὅτ' ἐπὶ τοῦ μου φοιτῶσα
Νὰ μ' ἡδύνης καὶ εὐφραίνης μὴ πάσης.

« Καὶ ἡ μνήμη σου μνήμη φιλιότη
Ὡς ἀσπίς κατὰ πάσης κακίας,
Τὴν καρδίαν μου θέλει φυλάττει
Σταθερὰν εἰς ὁδὸν εὐσεβείας. »

ΑΥΣΙΣ

Τοῦ ἐν τῷ προηγούμενῳ φυλλαδίῳ κινήματος.

—*—

Μάτην τὸν ἀσκόπως πετῶντα
Ἐρ σκοπῶ προσπαθεῖς καὶ κρατήσης.
Ἀπατᾶσαι θαρρῶν καὶ ἀπατήσης,
Ἀρθρωπε, τὸν πάντ' ἀπατῶντα.

Τῆς χαρᾶς, τῆς λύπης τὰ ἔχρη,
Τὸν ἔρωτα αὐτὸν ἀφανίζει,
Ὅτ' ἀρχὴν οὐτε τέλος γνωρίζει,
Οἷδ' ὁδὸν, ἀν' ἔχρη, ποῦ τέλει.

Ἡ ζωὴ ἐπίγραμμα μόνον
Ἀτελὲς τῆς πορείας του μένει,
Καὶ ἐν τῷ ἅμα λησμονημένη
Περὶ καὶ αὐτὴ μὲ τὸν ΧΡΟΝΟΝ.

Μαγικιστρία.

Α. Ε.

—000—